

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2518010150
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Mihal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2518010150.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci vedenej proti obžalovaným: 1/ P. G., narodenému dňa XX. O. XXXX v J., trvale bytom obec I., t. č. odo dňa 12. marca 2018 vo výkone väzby v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov v tejto veci, a 2/ Z. B., narodenému dňa XX. A. XXXX v J., trvale bytom mesto J., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov vo veci Okresnej prokuratúry Trnava č. 4 Pv 292/18, trestne stíhaným pre prečin krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a iné, o odvolaniach oboch obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 28. januára 2019, č. k. 16T/47/2018-756, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. marca 2019 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných P. G. a Z. B. z a m i e t a j ú .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo dňa 28. januára 2019, č. k. 16T/47/2018-756 boli obžalovaní P. G. a Z. B. uznaní v bode 1/ za vinných zo spáchania prečinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (ďalej aj Tr. zák.), § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zák., a obžalovaný P. G. bol v bode 2/ uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b), písm. f), odsek 3 písm. b) Tr. zák., v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorých sa mali dopustiť na tých skutkových základoch, že:

v bode 1/ obžalovaní P. G. a Z. B. spoločne s už medzičasom právoplatne odsúdeným A. O.

dňa 12.03.2018 v čase o 14:30 hodine, po predchádzajúcej vzájomnej dohode spočívajúcej v tom, že budú kradnúť spolu s X. B., v Piešťanoch v nákupnom centre AUPARK na Nitrianskej ulici číslo 7555/18 vošli spoločne do predajne New Yorker, kde z predajnej plochy zobrali odevy, na ktorých v skúšobných kabínkach odstránili bezpečnostné poistky kliešťami, ktoré na tento účel priniesol A. O., následne si P. G. na seba obliekol prechodnú bundu, značky Black Squad, veľkosti "M" maskáčového vzoru v hodnote 39,95 eur, Z. B. si na seba obliekol prechodnú bundu, značky Black Squad, veľkosti "L" maskáčového vzoru v hodnote 39,95 eur a pánske nohavice značky Fishbone, veľkosť "S", maskáčového vzoru v hodnote 9,95 eur a X. B. si na seba obul biele pánske tenisky, značky Smog, veľkosť 42, v hodnote 19,95 eur, s uvedenými tovarmi vyšli z predajne cez vstupné elektronické brány bez úmyslu za tovar zaplatiť, čím spôsobili spoločnosti New Yorker Slovakia, s.r.o., Cintorínska 7, Bratislava, IČO: 31 407 536, škodu vo výške 109,80 eur, a uvedeného konania sa dopustili napriek tomu, že

obžalovaný P. G. bol blokom na pokutu číslo 12056086, vydaným Obvodným oddelením PZ v Trnave dňa 16.07.2017, právoplatným dňa 16.07.2017, postihnutý pokutou vo výške 30 eur za priestupok proti majetku podľa § 50 odsek 1 zákona 2 sp. zn. 16T/47/2018

číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení, ktorého sa dopustil dňa 16.07.2017 v čase o 15:40 hodine v Obchodnom dome Lidl na ulici Hospodárskej v Trnave a napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 09.09.2017, sp. zn. OT/192/2017, právoplatným dňa 09.09.2017, bol uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f) Trestného zákona a

obžalovaný Z. B. bol blokom na pokutu číslo 12082755, vydaným KR PZ v Trnave, Oddelením železničnej polície PZ v Trnave zo dňa 24.10.2017, právoplatným dňa 24.10.2017, postihnutý pokutou vo výške 30 eur za priestupok proti majetku podľa § 50 odsek 1 zákona číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení, ktorého sa dopustil dňa 24.10.2017 v čase o 18:45 hodine v Obchodnom dome Tesco na ulici Špačinskej v Trnave a napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 38T/61/2016 zo dňa 15.11.2016, právoplatným dňa 15.11.2016 bol uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 20 k § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona,

v bode 2/ obžalovaný P. G.

dňa 31.10.2017 v čase okolo 17:00 hodiny v Hlohovci na ulici Nitrianskej číslo 3677/92, v predajných priestoroch predajne LIDL si zobral štyri kusy krabíc s vysávačmi popola v celkovej hodnote 139,96 eur, ktoré v rukách preniesol k pokladniám a tam si sám otvoril rampu na pokladni číslo 7 a cez pokladničnú zónu prešiel bez zaplatenia za tento tovar, kde bol následne za pokladničnou zónou zastavený službukonajúcim pracovníkom SBS O. X., ktorého sa snažil svojím telom pretlačiť, čo sa mu však nepodarilo a následne v snahe uchovať si odcudzené veci mu nastriekal do tváre slzotvorný sprej - Kaser, odhodil na zem odcudzený tovar a z miesta ušiel, čím týmto konaním poškodený O. X. utrpel ľahké zranenia, a to podráždenie spojiviek oboch očí a podráždenie sliznice dýchacích ciest s dobou liečenia do jedného týždňa a v prípade odcudzenia tovaru by spoločnosť Lidl Slovenská republika, v.o.s., Ružinovská 1/E, Bratislava, IČO: 35793783, spôsobil škodu krádežou vo výške 139,96 eur,

a uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že blokom na pokutu číslo 12056086, vydaným Obvodným oddelením PZ v Trnave dňa 16.07.2017, právoplatným dňa 16.07.2017, bol postihnutý pokutou vo výške 30 eur za priestupok proti majetku podľa § 50 odsek 1 zákona číslo 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení, ktorého sa dopustil dňa 16.07.2017 v čase o 15:40 hodine v Obchodnom dome Lidl na ulici Hospodárskej v Trnave a napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 3 zo dňa 09.09.2017, sp. zn. OT/192/2017, právoplatným dňa 09.09.2017, bol uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f) Trestného zákona,

teda v bode 1/ výroku obžalovaní P. G. a Z. B. spoločným konaním si prisvojili cudziu vec tým, že sa jej zmocnili a boli za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutí, pričom tento čin spáchali, hoci boli za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdení, v bode 2/ obžalovaný K. G. prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a bezprostredne po čine sa pokúsil uchovať si vec násilím a bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, pričom tento čin spáchal, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený a fyzicky a verejne sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného.

Okresný súd za to obžalovanému P. G. podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, § 49 ods. 2 Tr. zák. uložil úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. okresný súd obžalovaného P. G. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. okresný súd uložil obžalovanému P. G. ochranné opatrenie vo forme ambulantného ochranného protitoxikomanického liečenia.

Obžalovanému Z. B. okresný súd podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. m), § 38 ods. 3 Tr. zák. uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného Z. B. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. okresný súd obžalovanému Z. B. uložil ochranné opatrenie vo forme ambulantného ochranného protitoxikomanického liečenia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej aj Tr. por.) okresný súd obžalovaného P. G. zaviazal nahradiť poškodenému O. X., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko I. XXX/XX, G., škodu vo výške 182,40 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd I. stupňa obchodnú spoločnosť Lidl Slovenská republika, v.o.s., so sídlom Ružinovská 1/E, Bratislava, IČO: 35 793 783 so svojim nárokom na náhradu škodu voči obžalovanému P. G. odkázal na civilný proces.

Okresný súd predmetný rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 758-772 spisu nasledovne (citácia):

„Okresná prokuratúra Piešťany podala na tunajší súd 17. júna 2018 obžalobu sp. zn. Pv 126/18/2204 (ďalej len obžaloba) na P. G., A. O. a Z. B. pre skutok uvedený v bode 1/ obžaloby právne kvalifikovaný u obžalovaných P. G., A. O. a Z. B. ako prečin krádeže formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, § 212 odsek 2 písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona a tiež na obžalovaného P. G. pre skutok v bode 2/ obžaloby právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno b), písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona.

Súd v merite veci rozhodol trestným rozkazom, proti ktorému podali v zákonom stanovenej lehote odpor len obžalovaní P. G. a Z. B.. Vo vzťahu k obžalovanému A. O. trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 11.9.2018, ktorú skutočnosť súd zohľadnil vo výroku o vine.

Súd vo veci nariadil termín hlavného pojednávania na 17.12.2018, na ktorom obžalovaní P. G. a Z. B. urobili vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, že sú vinní zo spáchania skutku uvedeného v bode 1/ obžaloby a obžalovaný P. G. urobil vyhlásenie o vine aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ obžaloby.

V dôsledku týchto vyhlásení súd v zmysle § 257 odsek 5 Trestného poriadku postupoval primerane podľa § 333 odsek 3 písmeno c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, teda položil im sériu otázok, pričom na všetky položené otázky obžalovaní odpovedali súhlasne „Áno“. Následne bolo zisťované stanovisko prokurátora, ktorý navrhol vyhlásenie oboch obžalovaných prijať.

Súd následne vyhlásil uznesenie podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku, ktorým prijal vyhlásenia oboch obžalovaných, že sú vinní zo spáchania skutku uvedeného v bode 1/ obžaloby, nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o ich vine.

Rovnako súd prijal vyhlásenie o vine obžalovaného P. G. vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ obžaloby, keď rovnako nemal žiadne pochybnosti o jeho vine. Zároveň súd rozhodol podľa § 257 odsek 8 Trestného poriadku, že dokazovanie v rozsahu v akom obaja obžalovaní priznali spáchanie skutkov sa nevykoná a vykoná dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody a ochranného opatrenia.

K námietke zaujatosti obžalovaného Z. B.

Na začiatku hlavného pojednávania konaného 28.1.2019 obžalovaný Z. B. predložil súdu tzv. krátkou cestou podanie datované 28.1.2019, označené ako „Námietka zaujatosti prikázanie odňatie veci“, v ktorej uviedol, že namieta zaujatosť všetkých sudcov tunajšieho súdu, lebo asistentka senátu 8T Okresného súdu Piešťany S. K., s ktorou mal v minulosti osobný konflikt, vplýva na sudcov s cieľom privodiť mu vysoký trest. Dozvedel sa o tom od svojho kamaráta K. L., ktorý sa so S. K. osobne pozná a ona sa mu o tomto svojom pôsobení na sudcov zdôverila. Žiada preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odňal vec tunajšiemu súdu a prikázal ju Okresnému súdu Nitra, kde mu bude dopriaty spravodlivý proces.

Na doplňujúce otázky súdu obžalovaný Z. B. uviedol, že z uvedených dôvodov namieta aj zaujatosť zákonného sudcu Mgr. Pavla Macháča, lebo aj na jeho osobu má údajne vplývať asistentka senátu S. K.. Ďalej doplnil, že sa o týchto skutočnostiach dozvedel 14. alebo 15. januára 2019 od kamaráta O.

J., ktorý ho navštívil vo väzbe a ten sa to dozvedel od K. L., ktorý je ich spoločný známy. Súd prerušil hlavné pojednávanie a operatívne si preveril tvrdenie obžalovaného Z. B. o predmetnej návšteve a zistil, že 14.1.2019 O. J. obžalovaného skutočne navštívil.

Podľa § 31 odsek 5 veta prvá Trestného poriadku námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia.

Podľa § 32 odsek 6 Trestného poriadku, o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Podanie obžalovaného Z. B. súd posúdil podľa obsahu (§ 62 odsek 1 Trestného poriadku) ako tzv. generálnu námietku zaujatosti (smerujúcu voči všetkým sudcom tunajšieho súdu).

Pre každú námietku zaujatosti, teda aj tzv. generálnu námietku zaujatosti platí, že musí byť vznesená bezodkladne. Preto sa súd primárne zaoberal otázkou, či časový interval od 14.1. 2019 (pondelok), kedy sa o dôvodoch vylúčenia obžalovaný Z. B. podľa vlastných slov dozvedel, do 28.1.2019 (pondelok), kedy ich pred začatím hlavného pojednávania konajúcemu súdu predostrel, je možné chápať zo strany obžalovaného ako ich oznámenie súdu bez zbytočného odkladu.

Trestný poriadok síce nedefinuje lehotu určenú slovným spojením bez zbytočného odkladu (synonymicky - bezodkladne, bezprostredne, bez meškania), avšak v trestnom konaní je treba túto chápať ako lehotu určenú na dni, spravidla pár dní, max. 5 - 7 dní, určite však nie dva týždne (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Tdo 32/2012 z 28. júna 2012).

Spomínaný pojem, keďže ho nemožno jednoznačne maximalizovať, je nutné vykladať vždy aj v okolnostiach konkrétneho prípadu. V tomto prípade ide o väzobnú trestnú vec, v ktorej sa má konať prednostne a urýchlene, čo síce primárne platí pre súd, ale sekundárne aj pre strany trestného konania, teda aj pre obžalovaného. Ten je navyše vo výkone väzby (i keď v inej trestnej veci - pozn. súdu), kde má zmiernený režim výkonu väzby a nie je pracovne zaradený, ergo mal celé dni na to, aby skutočnosti zistené pri návšteve 14.1.2019 oznámil písomne súdu ešte pred konaním hlavného pojednávania 28.1.2019.

Neobstojí argument obhajcu, že obžalovaný využil prvý úkon - predvedenie z väzby na hlavné pojednávanie - aby zistené skutočnosti súdu oznámil. Trestný poriadok totiž v týchto prípadoch neurčuje lehotu spôsobom „je povinný ich oznámiť pri najbližšom úkone súdu resp. OČTK“, ale povinnosť ich oznámiť bezodkladne od momentu, kedy sa o nich dozvedel.

Nemenej významná je skutočnosť, že v tejto trestnej veci o spoločnom návrhu oboch obžalovaných na odňatie a prikázanie veci (návrh podal obž. G., obž. B. sa k nemu pripojil) z dôvodu údajnej zaujatosti všetkých sudcov tunajšieho súdu už Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) raz rozhodoval, konkrétne uznesením z 26. novembra 2018, sp. zn. 2Ndt/39/2018 vyslovil, že sa táto trestná vec tunajšiemu súdu neodníma. Z odôvodnenia uznesenia mimo iné vyplynulo, že podľa NS SR išlo o procesnú obštrukciu zo strany obžalovaných s cieľom oddialiť meritórne rozhodnutie v ich väzobnej veci. Návrh podali obaja na prvom hlavnom pojednávaní konanom 14.11.2018. Obžalovaný Z. B. následne na hlavnom pojednávaní konanom 17.12.2018 podal ďalší návrh na odňatie a prikázanie veci, o ktorom tunajší súd už ale nekonal, lebo predmetný návrh obsahoval identické dôvody, o ktorých už NS SR raz rozhodol. O tomto postupe, ktorý vyplýva z ust. § 23 odsek 3 Trestného poriadku, boli strany riadne vyzrobené.

Ďalej treba uviesť, že v priebehu konania obžalovaný P. G. už jednu námietku zaujatosti podal, konkrétne voči asistentke senátu 16T S. E., ktorá je činná v tejto veci. Síce bolo právoplatne rozhodnuté o jej nevyklúčení, ale za zmienku stojí fakt, že obžalovaný P. G. uvádzal, že sa o dôvodoch pre jej vylúčenie dozvedel 8.12.2018 a podanie, v ktorom ich písomne oznamoval, bolo súdu doručené 12.12.2018. Konal teda bezodkladne, preto súd o jeho námietke zaujatosti rozhodol.

Neušlo pozornosti súdu, že obžalovaný Z. B. v podstate len opakuje už skôr úspešné procesné námietky obžalovaného P. G.. Takéto konanie celkovo súd vníma z jeho strany ako obštrukčné s cieľom oddialiť meritórne rozhodnutie v tejto väzobnej trestnej veci. V tomto kontexte súd hodnotil aj jeho ostatné podanie.

Na podklade týchto úvah dospel súd k záveru, že obžalovaný Z. B. tzv. generálnu námietku zaujatosti nevzniesol bez zbytočného odkladu, preto o nej súd nekonal. O tomto postupe boli strany na hlavnom pojednávaní vyrozumené.

K právnej kvalifikácii skutku pod bodom 1/ výroku o vine

Podľa § 20 Trestného zákona, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 212 odsek 2 písmeno f) Trestného zákona, rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

Podľa § 212 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený.

Podľa § 125 odsek 1 Trestného zákona, škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur.

Objektom trestného činu krádeže je ochrana vlastníckych práv k veci a predmetom útoku je cudzia vec, pričom cudzou vecou sa rozumie hnutelná vec, ktorá nepatrí páchatel'ovi vôbec alebo mu nepatrí výlučne a ktorú páchatel' pred útokom nemá vo svojej dispozícii. Prisvojením veci sa na účely tohto zákona rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou. Zmocnenie sa veci predpokladá cieľnú protiprávnu aktivitu nie vo vzťahu k akejkoľvek veci, ale vo vzťahu k „cudzej“ veci, teda veci, ktorá je vo vlastníctve inej (odlišnej od páchatel'a) fyzickej alebo právnickej osoby. Trestný čin krádeže je dokonaný prisvojením si cudzej veci zmocnením sa jej. V prípade ust. § 212 odsek 1 Trestného zákona musí byť činom spôsobená aspoň malá škoda, t. j. 266 eur. V prípade ust. § 212 odsek 2 Trestného zákona nemusí byť páchatel'om spôsobená ani malá škoda, no ak je splnená podmienka, že páchatel' sa zmocní veci vlámaním (§ 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona) alebo podmienka, že bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý (§ 212 odsek 2 písmeno f) Trestného zákona), takisto pôjde o trestný čin krádeže. Prísnejšie sa páchatel' potrestá, ak u neho ide o recidívu, teda ak už bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený (§ 212 odsek 2 písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že konanie obžalovaných opísané v bode 1/ skutkovej vety výroku o vine rozsudku naplnilo všetky zákonné znaky prečinu krádeže spáchaného formou spolupáchatel'stva podľa § 20 k § 212 odsek 2 písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, lebo obžalovaní si spoločným konaním prisvojili cudzie veci tým, že sa ich zmocnili a čin spáchali, hoci bol každý z nich za priestupok proti majetku - drobnú krádež - v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch pred skutkom právoplatne postihnutý a napriek tomu, že boli obaja v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch pred skutkom za taký čin (krádež) aj právoplatne odsúdení.

Obaja obžalovaní konali ako spolupáchatelia a konali ako trestne zodpovední páchatelia. Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaných ako konanie v priamom úmysle, lebo chceli spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujmy ním chránené.

Na záver treba uviesť, že vyvodu trestnej zodpovednosti obžalovaných nebránil ani tzv. materiálny korektív uvedený v § 10 odsek 2 Trestného zákona, ktorý súd obligatórne skúma pri prečinoch. Zo spôsobu vykonania činu, jeho následkov, okolností, za ktorých bol spáchaný, miere zavinenia a pohnútky obžalovaných, po objektívnom vyhodnotení týchto kritérií, je evidentne zrejmé, že stupeň závažnosti bol vyšší ako nepatrný a konanie tak bolo treba definovať ako prečin.

K právnej kvalifikácii skutku pod bodom 2/ výroku o vine

Podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Podľa § 122 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona, trestný čin je spáchaný verejne, ak je spáchaný pred viac ako dvoma súčasne prítomnými osobami.

Objektom ochrany pri trestnom čine výtržníctva je záujem na ochrane pokojného občianskeho spoluzitia pred závažnejšími útokmi narušujúcimi verejný pokoj a poriadok. Spravidla sú výtržníctvom ohrozované ďalšie chránené záujmy, najmä zdravie ľudí, cudzí majetok, česť a dôstojnosť ľudí a pod. (tzv. sekundárny objekt trestného činu).

Objektívna stránka trestného činu spočíva v konaní páchatel'a, ktoré môže mať dve formy, a to hrubú neslušnosť alebo výtržnosť, ktorej sa páchatel' dopustí verejne alebo na mieste prístupnom verejnosti. Konkrétne konanie páchatel'a môže naplňať obe tieto formy, ktoré sa niekedy aj prekrývajú. Spravidla ide o násilný či slovný prejav takého charakteru, ktorý hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb prítomných súčasne. Hrubou neslušnosťou sa rozumie konanie, ktorým sa hrubo porušujú pravidlá občianskeho spoluzitia a zásady občianskej morálky. Hrubý charakter neslušnosti nemožno hodnotiť len na základe charakteru osobnosti páchatel'a, ale z jeho konkrétnemu prejavu, a to aj vo vzťahu k prostrediu, kde k nemu došlo. Výtržnosťou sa rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom (hrubo) narušuje verejný pokoj a poriadok a je preň typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatel'a k zásadám občianskeho spoluzitia. Spravidla pôjde o fyzické a psychické násilie, ktoré je zamerané proti osobám alebo veciam. Povahu výtržnosti môže mať aj svojvoľné konanie, ktoré výraznejšie naruší verejný pokoj a poriadok (napr. vandalské ničenie tovaru vystaveného na chodníku za súčasného znečistenia verejného priestranstva a spôsobenie hluku narušujúceho v nočných hodinách pokoj občanov).

Podľa § 212 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona, rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto si prisvoji cudziu vec tým, že sa jej zmocní a bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násilia.

Podľa § 212 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený.

Podľa § 122 odsek 7 Trestného zákona, trestný čin je spáchaný násilím, ak páchatel' použije na jeho spáchanie fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel' uviedol do stavu bezbrannosti ľst'ou, alebo ak páchatel' použil násilie proti veci iného.

Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že konanie obžalovaného P. G. opísané v bode 2/ skutkovej vety výroku o vine rozsudku naplnilo nielen všetky zákonné znaky prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno b), písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, keď si obžalovaný prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a bezprostredne po čine sa pokúsil uchovať si vec násilím, bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý a tiež bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, ale aj prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, keď fyzicky a verejne sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného. Oba trestné činy boli spáchané v jednočinnom súbehu.

Obžalovaný P. G. konal ako trestne zodpovedný páchatel'. Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd jeho konanie ako konanie v priamom úmysle, lebo chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujmy ním chránené.

Na záver treba uviesť, že vyvodu trestnej zodpovednosti obžalovaného P. G. za tento skutok nebránil ani tzv. materiálny korektív uvedený v § 10 odsek 2 Trestného zákona. Zo spôsobu vykonania oboch trestných činov, ich následkov, okolností, za ktorých boli spáchané, miere zavinenia a pohnútky

obžalovaného, po objektívnom vyhodnotení týchto kritérií, je evidentne zrejmé, že stupeň závažnosti u oboch činov bol vyšší ako nepatrný a konanie tak bolo treba definovať ako vyššie uvedené prečiny.

K dokazovaniu vo vzťahu k obžalovanému P. G.

S poukazom na prijaté vyhlásenie o vine obžalovaného P. G. vykonával súd na hlavnom pojednávaní len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení, v rámci ktorých vypočul obžalovaného, oboznámil čítaním relácie (správy) na jeho osobu a so súhlasom strán prečítal závery znaleckého posudku. Pri hodnotení pritom súd prihliadol len na tie dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní riadne vykonané.

Z výsluchu obžalovaného P. G. na hlavnom pojednávaní 17.12.2018 vyplynulo, že je slobodný, bezdetný a nemajetný. Má dlhy na Sociálnej poisťovni, o iných nevie. Oficiálne dosiaľ pracoval len chvíľku ako skladník, neoficiálne robil ako pomocný robotník na stavbách. Má družku, s ktorou onedlho čakajú dieťa. Strednú školu nedokončil, ani nevie prečo, nechodil do nej. Priestupkovo postihnutý v minulosti bol za rôzne priestupky, bližšie si už nespomína. Odsúdený súdom bol 5 krát za majetkovú trestnú činnosť. Nepodmienečný trest odňatia slobody mu dosiaľ uložený na Slovensku nebol. V Rakúsku bol v roku 2016 odsúdený za krádež na 5 mesiacov nepodmienečne. Aktuálne sa voči nemu vedie ešte jedno trestné stíhanie pre výtržníctvo, skutok je z 5.1.2018, vec je v štádiu prípravného konania. Na súdoch iné konanie nemá. Skúsenosti má s marihuanou a pervitínom a to od 16-tich rokov. Čo sa týka závislosti, nie je závislý ani na alkohole, ani na drogách, ani sa v minulosti nepodrobil žiadnemu liečeniu. Subjektívne závislosť na drogách taktiež nepocituje a nemyslí si o sebe, že je alkoholik, keď si dá pivo každý deň. V čase spáchania skutkov bol nezamestnaný, živila ho rodina. Koho to bol nápad spáchať skutok pod bodom 1/ výroku o vine si už nepamätá. K motívu skutku pod bodom 2/ výroku o vine uviedol, že to bola jeho hlúposť, mal vypité. Spáchanie skutkov ľutuje. Do budúca sa chce zamestnať a starať sa o rodinu.

V záverečnej reči uviedol, že žiada súd o zhovievavosť, medzičasom sa mu narodila dcéra, chcel by byť s rodinou. Viac sa trestnej činnosti nedopusť a súhlasí s uložením akéhokoľvek alternatívneho trestu, lebo doterajšia väzba bola pre neho ponaučením.

Zo záverov znaleckého posudku číslo 11/2018 vypracovaného znalkyňou z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, MUDr. Ľubicou Ondrisovou 20. apríla 2018, ktorý posudok súd na hlavnom pojednávaní so súhlasom strán prečítal, vyplynulo, že obžalovaný P. G. nie je závislý na alkohole a hazardných hrách, ale je závislý na omamných a psychotropných látkach (pervitín, marihuana), z ktorého dôvodu mu znalkyňa navrhuje uložiť ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Skutočnosti odôvodňujúce skúmanie jeho duševného stavu zistené neboli. Čo sa týka skutku z 12.3.2018, obžalovaný bol v daný deň v čase okolo 14:30 hod. pod vplyvom alkoholu, spätným prepočtom je možné ustáliť približnú hladinu alkoholu v jeho krvi na 1,24 promile, čo zodpovedá stredne ťažkému stupňu opitosti. Vo forenzej praxi dôležitejší ako stupeň opitosti je typ opitosti, v tomto prípade sa jednalo o opitosť simplexnú - jednoduchú (nie patickú), ktorá nemá forezný význam.

K záverom posudku uviedol, že s liečením nemá problém.

Z hodnotiacej správy ÚVV Leopoldov vyplýva, že vo výkone väzby sa obžalovaný P. G. v tejto trestnej veci nachádza od 15.3.2018 a je umiestnený na oddiele so štandardným režimom výkonu väzby. Počas obdobia výkonu väzby nemal problémy s adaptáciou na jej podmienky. Jeho správanie a vystupovanie je na požadovanej úrovni. Príkazy a nariadenia príslušníkov plní a rešpektuje. Konfliktne situácie medzi obvinenými nevyvoláva. Vo svojich osobných veciach si poriadok udržiava na požadovanej úrovni. Doposiaľ nebol disciplinárne potrestaný, ani odmenený. Kontakt s príbuznými udržiava prostredníctvom korešpondencie, telefonovania a návštev. Napriek skutočnosti, že mu bola ponúknutá možnosť zaradenia do práce na pracovisko „Ručné šitie obuvi“, túto ponuku zatiaľ nevyužil.

Z odpisu registra trestov GP SR vyplynulo, že obžalovaný P. G. bol doposiaľ šesť krát súdne trestaný. Prvé tri odsúdenia za majetkovú trestnú činnosť sú takého charakteru, že sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Štvrté odsúdenie cudzozemským súdom, právoplatné 22.8.2016, bolo taktiež za majetkovú trestnú činnosť - krádež. Bol mu uložený trest odňatia 15 mesiacov, z toho 10 mesiacov mu bolo podmienene odložených na skúšobnú dobu 3 roky.

Ďalej bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III z 9.9.2017, sp. zn. OT/192/2017, právoplatným 9.9.2017, uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f) Trestného zákona a bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu na 2 roky do 9.9.2019 a na trest zákazu pobytu v Bratislave na 2 roky.

Naposledy bol rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 17.5.2018, sp. zn. 1T/19/2018, právoplatným 2.6.2018, uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona, za čo mu bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k odsúdeniu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. OT/192/2017.

Z evidencie priestupkov vyplýva, že za ostatné tri roky spáchal päť priestupkov proti majetku, z toho tri v roku 2017, dva v roku 2015. Naposledy sa dopustil drobnej krádeže 16.7.2017 v predajni Lidl, za čo mu bola dňa 16.7.2017 uložená bloková pokuta 30 eur zo strany OO PZ Trnava. Okrem toho má za uvedené obdobie evidované štyri priestupky proti občianskemu spolunažívaniu za fyzické napadnutie inej osoby, naposledy tak konal 5.1.2018, za čo mu bola uložená v rozkaznom konaní uložená sankcia 40 eur.

Z lustrácií v databáze súdov SR a STA vyplynulo, že sa proti obžalovanému P. G. aktuálne na súdoch iné trestné konanie nevedie.

Z lustrácie v Registri obyvateľov SR vyplynulo, že je slobodný, bezdetný a od 13.1.2015 má evidovaný pobyt len obec I..

Zo správy o povesti vypracovanej Obecným úradom I. vyplynulo, že obžalovaný P. G. má evidovaný pobyt len obec I., nebol riešený komisiou verejného poriadku a žiadne ďalšie informácie týkajúceho sa jeho osoby nevedia.

Z lustrácie v Sociálnej poisťovni vyplynulo, že nie je evidovaný v ich systémoch, naposledy bol evidovaný ako dohodár vo februári 2015.

K dokazovaniu vo vzťahu k obžalovanému Z. B.

S poukazom na prijaté vyhlásenie o vine obžalovaného Z. B. vykonával súd na hlavnom pojednávaní len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení, v rámci ktorých vypočul obžalovaného, oboznámil čítaním relácie (správy) na jeho osobu a so súhlasom strán prečítal závery znaleckého posudku. Pri hodnotení pritom súd prihliadol len na tie dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní riadne vykonané.

Z výsluchu obžalovaného Z. B. na hlavnom pojednávaní 17.12.2018 vyplynulo, že je slobodný, bezdetný a nemajetný. Dlhy nemá. Je absolvent športového gymnázia, skončil ho v roku 2009 s maturitou. Po škole pracoval rôzne, naposledy v roku 2017 ako dispečer v taxislužbe, kde zarábala cca 580 eur. Nezhodol sa s kolegami, tak odišiel. V minulosti bol priestupkovo riešený, väčšinou za priestupky v doprave, ale boli tam aj asi dva majetkové priestupky. Bol aj právoplatne odsúdený za majetkovú trestnú činnosť, už nevie presne koľko krát. Vo výkone trestu bol dva krát, posledný tzv. pevný výstup mal v auguste 2018. Momentálne je stíhaný väzobne za majetkovú trestnú činnosť, je to ešte v prípravnom konaní. Prebieha voči nemu aj iné trestné stíhanie, konkrétne na Okresnom súde Topoľčany, je to stará vec, skutky sú z roku 2014-15, nie je to právoplatne skončené. V čase spáchania skutku nebol pod vplyvom ničoho. Alkohol nepije, ani príležitostne. V tom čase bol nezamestnaný, bolo to po ukončení práce dispečera taxislužby. Motívom spáchania trestnej činnosti bol asi spoločenský nátlak, hlúposť, bolo to asi len z recesie, lebo v tom čase býval u rodičov a mal úspory asi 7.000 eur, ktoré dostal z poisťky. Nepotreboval ísť kraďnúť. Nápad ísť kraďnúť bol spoločný, nechal sa ovplyvniť ostatnými a išiel do toho. Odsúdeného A. O. pozná krátko a spoluobžalovaného P. G. pozná zhruba 1 - 2 roky. Po prepustení na slobodu by sa chcel zamestnať, má už sľúbenú prácu. Tiež by sa chcel venovať priateľke, tá ho podporuje. Na pobyt vo výkone väzby resp. trest si už zvykol, ale zo začiatku to bolo náročné. Zo všetkého sa ponaučil.

V záverečnej reči uviedol, že spáchanie skutku ľutuje, viac sa trestnej činnosti nedopustí a žiada súd o zhovievavosť.

Zo záverov znaleckého posudku číslo 12/2018 vypracovaného znalkyňou z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, MUDr. Ľubicou Ondrisovou 26. apríla 2018, ktorý posudok súd na hlavnom pojednávaní so súhlasom strán prečítal, vyplynulo, že obžalovaný Z. B. nie je závislý na alkohole a hazardných hrách, ale je závislý na metamfetamíne - pervitíne, z ktorého dôvodu mu znalkyňa navrhuje uložiť ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Skutočnosti odôvodňujúce skúmanie jeho duševného stavu znalkyňa nezistila.

K záverom posudku uviedol, že sa liečil zo závislosti na pervitíne, bral ho veľa, na dennej báze asi dva roky dozadu. V roku 2016 absolvoval úspešne protitoxikomanické ochranné liečenie ambulantnou formou, odvtedy návykové látky neužíval, možno len 2 krát, viac nie. Nevidí dôvod na ďalšie liečenie, keď abstínuje.

Z hodnotiacej správy ÚVV Leopoldov vyplýva, že vo výkone väzby sa obžalovaný Z. B. nachádza od 23.9.2018, že do väzby bol vzatý na príkaz sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava sp. zn. 15Tp/59/2018 pre podozrenie zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona. Je umiestnený na oddiele so zmierneným režimom výkonu väzby. Počas obdobia výkonu väzby nemal problémy s adaptáciou na jej podmienky. Jeho správanie a vystupovanie je na požadovanej úrovni. Príkazy a nariadenia príslušníkov plní a rešpektuje. Konfliktné situácie medzi obvinenými nevyvoláva. Vo svojich osobných veciach si poriadok udržiava na požadovanej úrovni. Doposiaľ nebol disciplinárne potrestaný ani odmenený. Kontakt s príbuznými udržiava prostredníctvom korešpondencie. O telefonovanie doposiaľ nepožiadaval a mal zrealizovanú jednu návštevu. Napriek skutočnosti, že mu bola ponúknutá možnosť zaradenia do práce na pracovisko „Ručné šitie obuvi“, túto ponuku zatiaľ nevyužil.

Z odpisu registra trestov GP SR vyplynulo, že obžalovaný Z. B. bol doposiaľ šesť krát súdne trestaný. Konkrétne bol odsúdený

- trestným rozkazom Okresného súdu Senica z 26.9.2014, sp. zn. 2T/98/2014, právoplatným 20.11.2014, pre prečin krádeže podľa §212 odsek 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu na 2 roky do 20.11.2016,

- trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 29.6.2016, sp. zn. 1T/12/2016, právoplatným 24.8.2016, pre prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 odsek 2 písmeno f/, odsek 3 písmeno a/, písmeno b/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 17 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, trest vykonal 7.7.2018; zároveň mu bolo uložené ochranné liečenie protitoxikologické ambulantné; uložený trest je spoločný, tresty uložené postupne rozsudkom Okresného súdu Senica z 11.2.2016, sp. zn. 2T/14/2016, rozsudkom Okresného súdu Galanta z 2.3.2016, sp. zn. 2T/22/2016 a rozsudkom Okresného súdu Malacky z 17.2.2016, sp. zn. 2T/89/2015, boli zrušené a naposledy bol uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Pezinok z 15.11.2016; sp. zn. 38T/61/2016, právoplatným 15.11.2016, z prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona, pričom súd upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Trnava vo veci sp. zn. 1T/12/2016.

Z úradného záznamu zo 14.11.2018 (v spise na č. l. 644) vyplynulo, že bolo telefonicky zistené v archíve ZVJS v Leopoldove, že obžalovaný Z. B. bol vo výkone trestu vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/14/2016 a Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/89/2015 od 7.10.2015 do 28.10.2016, kedy bol podmienenčne prepustený na slobodu. Následne bol vo väzbe vo veci Okresného súdu Topoľčany od 12.3.2018 do 28.3.2018, kedy bol prepustený z väzby za účelom dodania do výkonu trestu vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/12/2018, ktorý vykonával od 28.3.2018 do 7.8.2018 a aktuálne je vo výkone väzby od 19.9.2018.

Priestupkovo postihnutý bol sedem krát, z toho štyri krát za priestupky na úseku cestnej premávky a tri krát za priestupky proti majetku - drobné krádeže.

Z lustrácie v systéme AVÍZO vyplynulo, že sa voči nemu viedli v máji 2018 okrem tohto aj ďalšie štyri trestné stíhania. Z lustrácie v databáze súdov SR vyplynulo, že sa proti nemu aktuálne vedú viaceré trestné konania, konkrétne na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 1T/3/2018, na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 2T/90/2015 a na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 2T/76/2016.

Z úradného záznamu z 13.11.2018 vyplynulo, že vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/76/2016 a Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/3/2018 dosiaľ nebolo rozhodnuté.

Z pripojených rozhodnutí vo veci Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/90/2015 bolo zistené, že senát okresného súdu vo veci rozhodol prvým odsudzujúcim rozsudkom 25.4.2018, ktorý rozsudok bol na podklade odvolania obžalovaného uznesením Krajského súdu v Nitre z 4.7.2018, sp. zn. 2To/9/2018, zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom tento tak aj urobil a na hlavnom pojednávaní konanom 12.9.2018 znova vyhlásil odsudzujúci rozsudok, ktorý dosiaľ nie je právoplatný, nakoľko si voči nemu podal obžalovaný odvolanie. Súdené skutky boli spáchané v rokoch 2014 a 2015.

Zo správy Mestskej polície Trnava vyplynulo, že obžalovaný Z. B. nebol v ostatných piatich rokoch mestskou políciou postihnutý za priestupok či iný správny delikt.

Z lustrácie v Registri obyvateľov SR vyplynulo, že je slobodný, bezdetný a od 2.2.2017 má evidovaný pobyt len mesto J..

Všeobecne k výrokom o trestoch u oboch obžalovaných

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Vo všeobecnosti treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd v súlade s ust. § 34 odsek 4 Trestného zákona prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Pri ukladaní trestu obom obžalovaným taktiež obligatórne prihliadol podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 34 odsek 5 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne u spolupáchateľov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich. V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona spočíva v tom, že páchatelovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladaný trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, teda že páchatel spáchal viac trestných činov. Priťažujúcu okolnosť (§ 37 písmeno h) Trestného zákona) však nemožno priznať vtedy, ak sa úhrnný trest zároveň ukladá podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona, teda s použitím tzv. asperačnej zásady, ktorá sa aplikuje vtedy, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami (viacčinný súbeh). O taký prípad v tejto veci nešlo, tu bol súbeh oboch trestných činov jednočinný.

Najprísnejšie trestný je u oboch obžalovaných prečin krádeže spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, § 212 odsek 2 písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, za ktorý je možné páchatela potrestať trestom odňatia slobody v rozpätí od šesť mesiacov až do troch rokov.

Tiež platí, že druhom a výmerou trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze, proti ktorému bol podaný odpor, súd nie je viazaný (§ 355 odsek 3 Trestného poriadku).

Pokiaľ prokuratúra navrhovala v záverečnej reči uložiť obom obžalovaným trest prepadnutia vecí - 1 ks kliešte čierno-žltej farby, 1 ks kovové kliešte a 1 ks kliešte červeno-čiernej farby - k tomu treba uviesť, že veci patrili už právoplatne odsúdenému A. O., ktorému trest ich prepadnutia súd uložil trestným rozkazom.

K trestu pre obžalovaného P. G.

U obžalovaného P. G. súd zistil dve poľahčujúce okolnosti a síce, že sa k spáchaniu všetkých trestných činov priznal a ich spáchanie úprimne oľutoval (§ 36 písmeno l) Trestného zákona) a že napomáhal príslušným orgánom (§ 36 písmeno n) Trestného zákona). Naopak mu priťažovalo, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písmeno h) Trestného zákona) a že už bol v minulosti odsúdený (§ 37 písmeno m) Trestného zákona), kde súd neprihliadol na odsúdenie uvedené v skutkovej vete výroku o vine, lebo tomu bránila zásada zákazu dvojitého pričítania, avšak prihliadol na odsúdenie súdom Rakúskej republiky, nakoľko išlo o odsúdenie za krádež. Právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (§ 7b odsek 2 Trestného zákona).

Keďže sa obžalovaný dopustil súdeného skutku v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, musel súd pri konkrétnych úvahách o druhu trestu prihliadnuť aj na ust. § 49 odsek 2 Trestného zákona, podľa ktorého ak súd odsudzuje páchatela za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, nemôže páchatelovi takého činu výkon trestu odňatia slobody opätovne podmiennečne odložiť na skúšobnú dobu (tzv. podmienka na podmienku nie je možná).

Na druhej strane ust. § 49 odsek 2 Trestného zákona nie je možné chápať ako príkaz na uloženie trestu odňatia slobody bez podmieneného odkladu jeho výkonu namiesto uloženia iného prípustného druhu trestu alebo popri inom prípustnom druhu trestu; to neplatí, ak je splnená premisa uvedená v ustanovení § 34 odsek 6 Trestného zákona veta druhá (horná hranica sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšujúca päť rokov). Je však vždy nutné zohľadniť ustanovenia o nezlučiteľnosti trestov (§ 34 odsek 7, § 56 odsek 2 Trestného zákona). Nie je preto v rozpore s

ustanovením § 49 odsek 2 Trestného zákona, ak sú splnené podmienky uvedené v § 54 Trestného zákona, a ak je taký trest primeraný (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. februára 2015, sp. zn. 2 Tdo 11/2015 publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 7/2015 pod por. č. 85).

Do úvahy tak prichádzalo uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, alebo niektorého z alternatívnych trestov k trestu odňatia slobody (trest povinnej práce, domáceho väzenia, peňažný trest).

Pokiaľ ide o alternatívne tresty, ktorých uloženia sa obžalovaný domáhal, tieto by podľa názoru súdu nevedli k dosiahnutiu účelu trestu u obžalovaného, ktorý má zjavné sklony k páchaniu majetkovej trestnej činnosti, keďže sa jej dopúšťa permanentne už od roku 2012. Na tomto konštatovaní nič nemení fakt, že prvé tri odsúdenia za krádeže z rokov 2012 a 2013 má už zahladené, lebo zahladením odsúdenia alebo zákonnou fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že obžalovaný trestné činy spáchal. Doterajšie odsúdenia na tresty odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu tak evidentne neplnili svoj účel z hľadiska individuálnej prevencie, čo potvrdzuje fakt, že ani ostatné dve odsúdenia na takéto tresty (Okresným súdom Bratislava III a rakúskym súdom) ho od spáchania ďalšej trestnej činnosti neodradili. Z tohto dôvodu je podľa mienky súdu potrebné na obžalovaného P. G. dôsledne pôsobiť výkonom nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Čo sa týka konkrétnej výmery, pri vyrovnanom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (2:2), mohol súd ukladať trest v rámci celého zákonného rozpätia od 6 mesiacov do 36 mesiacov. V rámci tohto rozpätia mu súd uložil úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov. Pri určení výmery trestu okrem osoby obžalovaného osobitne zohľadnil v prvom rade počet trestných činov, ďalej spôsob ich spáchania, predovšetkým u skutku pod bodom 2/ výroku o vine, ktorý sa vyznačoval zákernosťou a agresivitou zo strany obžalovaného. O jeho sklonoch k násilnému konaniu svedčí už predchádzajúce postihnutie za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu v podobe fyzického napadnutia inej osoby, ako aj právoplatné odsúdenie za prečin ublíženia na zdraví spáchaný úmyselne. Aj to utvrdilo súd v potrebe ukladania nepodmienečného trestu odňatia slobody. Taktiež súd prihliadol aj na spôsobené následky pri skutku pod bodom 2/, kedy došlo nielen k poškodeniu zdravia pracovníka SBS O. X., ale v dôsledku konania obžalovaného bolo takisto nutné na istý čas uzavrieť celú predajňu Lidl, z ktorého dôvodu si poškodená spoločnosť uplatňuje aj ušlý zisk.

Obžalovaného P. G. súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko z odpisu registra trestov je zrejmé, že v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdených trestných činov nebol na území SR vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Takýto trest považoval súd za dostatočný a spravodlivý, zodpovedajúci potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie, ktorý zároveň bude dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu, ako ho má na mysli Trestný zákon. Len takýto trest mu zabráni na určitý čas páchať trestnú činnosť, zároveň po dobu výkonu trestu ochráni majetok iných a snáď spolu s uloženým ochranným liečením prispeje k dovŕšeniu jeho nápravy.

K trestu pre obžalovaného Z. B.

U obžalovaného Z. B. súd zistil dve poľahčujúce okolnosti a síce, že sa k spáchaniu všetkých trestných činov priznal a ich spáchanie úprimne oľutoval (§ 36 písmeno l) Trestného zákona) a že napomáhal príslušným orgánom (§ 36 písmeno n) Trestného zákona). Naopak mu priťažovalo, že už bol v minulosti odsúdený (§ 37 písmeno m) Trestného zákona). Pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich okolností (2:1) tak súd ukladal trest odňatia slobody v rozpätí od 6 mesiacov až do 26 mesiacov, keďže pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich okolností došlo v súlade s ust. § 38 odsek 3 Trestného zákona k zníženiu hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu.

Pri určovaní druhu trestu dospel súd k záveru, že je nutné obžalovanému opätovne uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, lebo z odpisu registra trestov je zrejmé, že sa majetkovej trestnej činnosti dopúšťa permanentne napriek tomu, že bol za ňu opakovane odsúdený aj na nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré vykonal. Z toho je zrejmé, že samotný výkon trestu odňatia slobody nemal

na obžalovaného žiaden prevýchovný vplyv, keďže ho od ďalšej trestnej činnosti neodradil. Niet dôvodu sa preto domnievať, že by iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody splnil u neho svoj účel z hľadiska individuálnej prevencie.

Čo sa týka výmery trestu, za spravodlivý, stavu veci a zákonu zodpovedajúci považoval súd v tomto prípade nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov, teda v dolnej polovici modifikovanej trestnej sadzby, ale nie na jej dolnej hranici, lebo obžalovaný je recidivista so zjavnými sklonmi k páchaniu majetkovej trestnej činnosti. Len takýto trest mu zabráni na určitý čas páchať majetkovú trestnú činnosť a zároveň po dobu výkonu trestu ochráni majetky ostatných.

Obžalovaného Z. B. súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdeného trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Išlo o výkon trestov vo veci Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/14/2016 a Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/89/2015 v trvaní od 7.10.2015 do 28.10.2016, ktoré mu boli uložené za krádeže (v spise na č. I. 644).

Takýto trest považoval súd za dostatočný a spravodlivý, zodpovedajúci potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie, ktorý zároveň bude dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu, ako ho má na mysli Trestný zákon. Len takýto trest mu zabráni na určitý čas páchať trestnú činnosť, zároveň po dobu výkonu trestu ochráni majetok ostatných a snáď spolu s uloženým ochranným liečením prispeje k dovŕšeniu jeho nápravy.

K výrokom o ochranných opatreniach

Trestný zákon v § 31 odsek 3 charakterizuje ochranné opatrenie ako ujmu na osobnej slobode alebo majetku odsúdeného alebo inej osoby, ktorú môže uložiť len súd podľa tohto zákona v záujme ochrany spoločnosti pred trestnými činmi alebo činmi inak trestnými. Ochranné opatrenie je teda možné uložiť samostatne ako jediný prostriedok na dosiahnutie účelu Trestného zákona alebo popri treste ako doplnkový prostriedok na dosiahnutie účelu Trestného zákona spolu s uloženým trestom. Ochranné opatrenia na rozdiel od trestov nepredstavujú spoločenské odsúdenie páchatel'a resp. sú zamerané na ochranu spoločnosti a resocializáciu páchatel'a, a teda majú skôr špeciálno-preventívny účinok, pričom spôsobujú ujmu len na osobnej slobode alebo na majetkových právach. Intenzita ochranného opatrenia nie je stanovená mierou závažnosti činu, ale nevyhnutnosťou zmenšenia závažnosti sociálnych dôsledkov a dôvodov problémového správania sa jedinca. Jedným z najvýznamnejších ochranných opatrení je ochranné liečenie, ktoré môže súd páchatel'ovi uložiť aj vtedy, ak spáchal trestný čin pod vplyvom návykovej látky alebo v súvislosti s jej užívaním (§ 73 odsek 2 písmeno d) Trestného zákona).

Výroky o uložených ochranných opatreniach - ochranných protitoxikomanických liečeniach ambulantnou formou - u oboch obžalovaných majú svoju oporu v záveroch znaleckých posudkov znalkyne MUDr. Ľubice Ondrisovej, o správnosti ktorých súd nemal žiadne pochybnosti. Z dokazovania je tiež zrejmé, že trestné činy boli spáchané pod vplyvom návykovej látky alebo v súvislosti s jej užívaním tak, ako to predpokladá ust. § 73 odsek 2 písmeno d) Trestného zákona.

K náhrade škody

V rámci tzv. adhézneho konania súd taktiež rozhodoval o jednotlivých nárokoch poškodených na náhradu škody, ktoré nároky boli z ich strany riadne a včas uplatnené.

V odsudzujúcom rozsudku potom súd postupom podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku zaviazal obžalovaného P. G. nahradiť poškodenému O. X., škodu vo výške 182,40 eur z titulu bodového ohodnotenia jeho zranenia vyčísleného v odbornom vyjadrení znalca MUDr. Mariána Pamulu, o správnosti ktorého nemal súd žiadne pochybnosti. Obžalovaný P. G. navyše uplatnený nárok na náhradu škody pred súdom uznal čo do dôvodu a výšky.

Pokiaľ išlo o nárok na náhradu škody uplatnený voči obžalovanému P. G. obchodnou spoločnosťou Lidl Slovenská republika, v.o.s., z titulu ušlého zisku kvôli zatvorenej predajni vo výške 3.500 eur, tu súd postupom podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku odkázal poškodenú obchodnú spoločnosť s

jej nárokom na civilný proces, nakoľko by v tomto smere bolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie, ktoré by presiahlo rámec trestného konania.

Pokiaľ ide o spoločnosť NEW YORKER Slovakia, s.r.o., táto sa v priebehu konania pred súdom vyjadrila, že si žiadnu škodu neuplatňuje, nakoľko jej všetky odcudzené veci boli vrátené (v spise na č. I. 645), preto o nároku tejto spoločnosti súd nerozhodol."

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný P. G., ktoré bolo doručené súdu I. stupňa dňa 11. februára 2019. Z písomných dôvodov odvolania obžalovaného P. G. (v rozsahu č. I. 776 spisu) vyplýva nasledovné (citácia):

„Bol odsúdený Okresným súdom Piešťany dňa 28. januára 2019 a okresný súd mu vymeral 20 mesiacov nepodmienečne do 1. NVS. Chcel by poukázať na okolnosť, že trestným rozkazom mu sudca vymeral trest vo výške 18 mesiacov, na ktoré podal odpor a na hlavnom pojednávaní mu uložil trest vo výmere 20 mesiacov nepodmienečne do 1 NVS. Sudca nebral do úvahy poľahčujúcu okolnosť, kde som spravil vyhlásenie a napriek tomu mu navýšil trest. Z hlavného pojednávania, že voči mojej osobe je sudca zaujatý, a preto mu bol trest navýšený. Chcel by preto požiadať krajský súd o preskúmanie môjho spisu a po vyskúmaní, aby zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil mu ho späť. Síce je pravda, že bola podaná námietka zaujatosti prikázanie odňatie veci, a to len z toho dôvodu, že sudca zamietol všetky dokazovania a bol som nútený spraviť vyhlásenie, sudca mu prisľúbil, že mu vymerá trest v spodnej hranici. Preto podáva odvolanie lebo jemu sa zdá veľa 20 mesiacov, preto žiada, aby súd zobral do úvahy poľahčujúcu okolnosť a vyhlásenie a uložil mu miernejší trest. V prípravnom konaní sa priznal a aj oľutoval a 20 mesiacov sa mu zdá veľa."

Proti napadnutému rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní dňa 28. januára 2019 priamo do zápisnice odvolanie do trestu obžalovaný Z. B.. Z písomných dôvodov odvolania obžalovaného vypracovaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Chmela, (v rozsahu č. I. 779 spisu), doručeného Okresnému súdu Piešťany dňa 11. februára 2019, vyplýva nasledovné (podstatné citácie):

„Obžalovaný Z. B. využil svoje zákonné právo a podal voči trestnému rozkazu Okresného súdu Piešťany z 21.08.2018 odpor. Okresný súd Piešťany vo výroku o vine v trestnom rozkaze napísal, že Z. B. sa uznáva za vinného zo spáchania prečinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., § 212 ods. 2 písm. t), ods. 3 písm. b) Tr. zák. a vo výroku o treste mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov nepodmienečne za použitia § 36 písm. 1), písm. n), § 37 písm. m), § 38 ods. 3 Tr. zák. a zaradil ho na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Rovnako uložil obžalovanému Z. B. ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Ako je zrejmé z citovaných výrokov súdu prvého stupňa, tento nezmenil vo svojich rozhodnutiach v časti výroku o vine nič, nakoniec ani nemal dôvod, pretože obžalovaný po prednesení obžaloby vyhlásil, že je vinný z protiprávneho konania, ktoré mu obžaloba kládla za vinu a svoje konanie oľutoval. Vyhlásenie o vine obžalovaného na návrh prokurátora bolo súdom prvého stupňa prijaté.

Podľa ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Obžalovaný Z. B. urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine a takýmto spôsobom vytvoril podmienky pre postup súdu prvého stupňa obdobný ustanoveniu § 232 ods. 3 Tr. por., ktoré dáva prokurátorovi právo dohodnúť sa s obžalovaným na treste, a to aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Tr. zák. Súd prvého stupňa toto vyhlásenie, po súhlase prokurátorky, prijal a ustálil, že na strane obžalovaného existujú poľahčujúce okolnosti a to priznanie sa k spáchaniu trestného činu a úprimné oľutovanie trestného činu, ako aj, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom a tiež prirážajúca okolnosť, že obžalovaný bol už za rovnaký trestný čin odsúdený. Treba však dodať, že podľa § 37 písm. m) Tr. zák. za bodkočiarkou súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať, čo sa pri rozhodnutí súdu prvého stupňa neudialo. Tieto poľahčujúce okolnosti viedli súd prvého stupňa pri určovaní druhu trestu a jeho výmery k prihliadnutiu na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností a pri použití § 38 ods. 3 Tr. zák. k zvýšeniu trestu z pôvodných dvanásť mesiacov na nový trest v trvaní štrnásť mesiacov.

Zastávam názor, že v prípadoch, keď pri rozhodovaní o výmere trestu odňatia slobody, vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní, prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu.

Obžalovaný Z. B. tým, že pred súdom prvého stupňa urobil vyhlásenie o vine, podstatne uľahčil súdu prvého stupňa dokazovanie a preukázanie jeho trestnej činnosti a takéto vyhlásenie je možné postaviť na úroveň inštitútu dohody o vine a treste s prokurátorom, a to aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom. Tvrdím, že takýto postoj obžalovaného Z. B. je potrebné pri ukladaní trestu jednoznačne zohľadniť práve použitím ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Vyhodnotiť tento postoj obžalovaného iba ako poľahčujúcu okolnosť, spočívajúcu v priznaní páchatel'a, oľutovaní trestného činu, či napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, je podľa môjho názoru nepostačujúce, pretože ide zjavne o výraznejší postoj k spáchanej trestnej činnosti zo strany obžalovaného Z. B.. Súd prvého stupňa konal pri výmere trestu v rozpore s citovaným, keď uložil obžalovanému trest vyšší o dva mesiace, ako keď rozhodoval od stola trestným rozkazom.

Snažím sa odhaliť príčinu v rozhodnutí súdu prvého stupňa. Obžalovaný Z. B. využil svoje právo na obhajobu a podal voči trestnému rozkazu odpor. Obžalovaný Z. B. počas dokazovania využíval svoje procesné právo, ktoré sa zrejme javilo súdu prvého stupňa ako akási provokácia, či obštrukcia voči súdu. Pričom bez pochyby musí v právnom štáte platiť, že využitie procesného práva nemôže byť v žiadnom prípade brané ako obštrukcia. Javí sa opodstatnená domnienka pri odmietnutí zaoberať sa námietkou obžalovaného na generálnu zaujatosť Okresného súdu Piešťany na ostatnom hlavnom pojednávaní, súd prvého stupňa konal pod vplyvom zaujatosti, keď bez akýchkoľvek racionálnych dôvodov sa odmietol zaoberať touto námietkou údajne preto, že podanie obžalovaným nebolo podané neodkladne po získaní informácií zapísaných v námietke. Obžalovaný tento úkon spravil pri prvej možnej príležitosti a to pred začiatkom hlavného pojednávania. Z konania súdu prvého stupňa nie je preto zrejme ako vyhodnotil termín „neodkladne“. Porovnajúc rozhodnutie súdu prvého stupňa zapísané v trestnom rozkaze z 21.08.2018, ktorým súd uložil obžalovanému Z. B. trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, tak z rozhodnutia súdu zo dňa 28.01.2019 sa dá vyvodiť, že trest odňatia slobody vo výške 14 mesiacov za nezmenenej dôkaznej situácii je neprimerane prísny a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačil aj trest kratšieho trvania, určite v poníženej výške uloženej obžalovanému v trestnom rozkaze. Z uvedeného môže vyplývať, že súd bol ovplyvnený správaním sa obžalovaného, akoby účelovým správaním sa a preto rozhodol tak, ako rozhodol, čo nemožno považovať za zákonné a najmä spravodlivé rozhodnutie a samozrejme nemôže byť využitie procesného práva obžalovaným brané ako priťažujúce pri rozhodnutí o treste. K tomuto treba dodať, že voči trestnému rozkazu bol podaný odpor v prospech obžalovaného, nie v jeho neprospech.

Zastáva názor, že súd prvého stupňa tým, že vyhodnotil postoj obžalovaného Z. B. len z prípravného konania ako poľahčujúcu okolnosť, spočívajúcu v priznaní sa a oľutovaní trestného činu a v napomáhaní pri objasňovaní trestnej činnosti je nepostačujúce, pretože právo vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. mohol obžalovaný uskutočniť len po prednesení obžaloby na hlavnom pojednávaní a tak sa priblížiť k možnosti vytvorenia podmienky pre postup súdu obdobný ustanoveniu § 232 ods. 3 Tr. por., keďže po priznaní v prípravnom konaní prokurátor odmietol konať o dohode o vine a treste. Na základe uvedeného následné rozhodnutie súdu prvého stupňa o výške trestu je v neprospech obžalovaného Z. B..

Na základe uvedeného navrhujem, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti uloženého trestu a sám uložený trest odňatia slobody Z. B. znížil."

Prokurátor sa k odvolaniam obžalovaných vyjadril písomným podaním zo dňa 22. februára 2019 (doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.02.2019) v rozsahu č. I. 814 nasledovne:

„V predmetnej trestnej veci podal vyjadrenie k odvolaniu P. G. čo do výroku o treste zo dňa 07.02.2019 (doručené na okresný súd dňa 11.02.2019) proti rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 16T/47/2018 zo dňa 28.01.2019 a taktiež aj vyjadrenie k odvolaniu Z. B. čo do výroku o treste zo dňa 28.01.2019 proti rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 16T/47/2018 zo dňa 28.01.2019, ktorým boli obžalovaní uznaní za vinných zo spáchania prečinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 212 odsek 2 písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, za čo bol obžalovaný P. G. podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona, za použitia § 36 písmeno 1), písmeno n), § 37 písmeno

h), písmenom), § 38 odsek 2, § 41 odsek 1, §49 odsek 2 Trestného zákona odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovanému P. G. bolo uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Predmetným rozsudkom tunajšieho okresného súdu bol obžalovaný Z. B. podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona, za použitia § 36 písmeno 1), písmeno n), § 37 písmeno m), § 38 odsek 3 Trestného zákona odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 14 [štrnásť] mesiacov so zariadením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Obžalovanému bolo podľa § 73 odsek 2 písmeno d) Trestného zákona uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Obžalovaný P. G. podal odvolanie, čo do výroku o treste, dňa 07.02.2019 (doručené na tunajší okresný súd dňa 11.02.2019). Vo svojom odvolaní namieťa výšku uloženého trestu, pričom poukazuje na okolnosť, že na hlavnom pojednávaní spravil vyhlásenie o vine, čo však podľa obžalovaného sudcu tunajšieho okresného súdu nevzal pri ukladaní trestu do úvahy. Obžalovaný Z. B. podal odvolanie, čo do výroku o treste, hneď po vyhlásení rozsudku dňa 28.01.2019. Odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Jána Chmela dňa 11.02.2019. Obžalovaný prostredníctvom obhajcu poukazuje na to, že obžalovaný spravil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine a tým vytvoril podmienky pre postup súdu prvého stupňa obdobný ustanoveniu podľa § 232 odsek 3 Trestného poriadku, ktoré umožňuje uložiť obžalovanému trest aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Zároveň poukazuje na to, že tunajší okresný súd uložil obžalovanému trestným rozkazom nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov a podanie odporu by nemalo byť vnímané ako určitá obštrukcia voči súdu. Prokurátor okresnej prokuratúry sa po vyhlásení rozsudku dňa 28.01.2019 vzdal práva na podanie odvolania. V tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 16T/47/2018 zo dňa 28.01.2019, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil. Na základe vyššie uvedeného považoval rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 28.01.2019 sp. zn. 16T/47/2018 za správny a zákonný, a preto navrhol odvolanie obžalovaných v celom rozsahu zamietnuť ako nie dôvodné."

Vec bola odvolaciu súdu predložená spoločne s predkladacou správou dňa 25. februára 2019.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave navrhol na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu odvolania oboch obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázal na správnosť postupu konania okresného súdu, ako i správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého prvostupňového rozsudku s akcentom na právny názor, že i tresty odňatia slobody uložené obžalovaným považuje za spravodlivé, zákonné a primerané.

Obžalovaný P. G. a jeho obhajkyňa Mgr. Andrea Šútovská v procesnom konaní pred druhostupňovým súdom zotrvali na návrhovom prednese v kontexte s vyššie špecifikovanými písomnými dôvodmi odvolania obžalovaného a v konečnom dôsledku sa domáhali toho, aby odvolací súd uložil obžalovanému miernejší trest.

Obžalovaný Z. B. ako i jeho obhajca JUDr. Ján Chmeľ na verejnom zasadnutí druhostupňového súdu taktiež zotrvali na svojich návrhových prednesoch v kontexte s vyššie špecifikovanými odvolacími dôvodmi. Obžalovaný Z. B. navrhol, aby odvolací súd v postupe svojho konania aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu a uložil obžalovanému miernejší trest.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Senát Krajského súdu v Trnave preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolania obžalovaných P. G. a Z. B. nie sú dôvodné.

Okresný súd Piešťany predovšetkým zákonným spôsobom vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dôkazy potrebné pre správne meritórne rozhodnutie vo veci samej, tieto dostatočne a preskúmateľne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a svoje rozhodnutie aj dostatočne a presvedčivo odôvodnil (v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por.).

Po prednese obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry Piešťany boli obžalovaní na hlavnom pojednávaní poučení o tom, že ku skutkom, ktoré sa im kladú za vinu, môžu urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por. Po tomto poučení urobili obžalovaní vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že sú vinní zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Následne súd I. stupňa postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Tr. por., pričom na všetky položené otázky v zmysle tohto zákonného ustanovenia obžalovaní odpovedali „áno“. Prokurátor, obhajcovia i prítomní poškodení na hlavnom pojednávaní následne vyjadrili súhlas s tým, aby súd I. stupňa prijal ich vyhlásenie. Po takomto zistení súd I. stupňa prijal vyhlásenia obžalovaných o uznaní viny zo spáchania všetkých stíhaných skutkov, a to bez narušenia ich skutkovej totožnosti, keď skutky v bode 1/ a 2/ právne posúdil zhodne s podanou obžalobou (formálne i materiálne boli v bode 1/ naplnené všetky zákonné znaky prečinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zák. a v bode 2/ prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b), písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní neboli žiadne pochybnosti o vine obžalovaných v rozsahu citovanej obžaloby, v ďalšom súd I. stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie len k výrokom o trestoch, náhrade škody a ochranných opatreniach.

Vo vzťahu k obžalovanému P. G. správne ustálil poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l), písm. n) Tr. zák. i priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. a zákonným postupom, zrejším aj z ustanovenia § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, § 49 ods. 2 Tr. zák., v konečnom dôsledku v súlade s ustanovením § 212 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), n) Tr. zák., § 37 písm. h), m), § 41 ods. 1 Tr. zák., dôvodne uložil obžalovanému úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v zákonom stanovenej trestnej sadzbe vo výmere dvadsať mesiacov (pri možnosti ukladania sankcie v podobe trestu odňatia slobody v rozpätí od 6 mesiacov do troch rokov).

Súd I. stupňa dôsledne vyhodnotil osobu obžalovaného P. G. ako osobu závislú na omamných a psychotropných látkach. Obžalovaný bol doposiaľ šesť krát súdne trestaný a sedemkrát priestupkovo postihnutý.

Miernejšia sankcia tak v danom prípade zo zákona neprichádzala do úvahy. V danom prípade existovali 2 poľahčujúce okolnosti a 2 priťažujúce okolnosti, teda neprevažoval pomer poľahčujúcich okolností, aby sa mohla znížiť horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák. Rovnako je irelevantná námietka obžalovaného o zaujatosti sudcu len preto, že mu zákonný sudca na súde I. stupňa vymeral vyšší trest v napadnutom rozsudku, ako mu bol predtým uložený trestný rozkazom.

Podľa § 355 ods. 3 Tr. por., ak proti trestnému rozkazu podala oprávnená osoba podľa odseku 1 v lehote odpor, samosudca nariadi vo veci hlavné pojednávanie; pri prejednávaní veci na hlavnom pojednávaní nie je samosudca viazaný právnu kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze. Inak sa trestný rozkaz stane právoplatným a vykonateľným podľa § 356.

Vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku jasne pojednáva o tom, že keď obžalovaný P. G. ako oprávnená osoba, podal odpor proti trestnému rozkazu, bolo potrebné vo veci nariadiť hlavné pojednávanie, na ktorom však samosudca nebol viazaný výmerou trestu, obsiahnutou v pôvodnom trestnom rozkaze. Preto súd I. stupňa postupoval v súlade so zákonom a nijako nepochybil, keď obžalovanému P. G. napadnutým rozsudkom uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v absolútne primeranej výmere dvadsať mesiacov.

Prísnejšiu sankciu odvolací súd obžalovanému (ako špeciálnemu recidivistovi úmyselnej trestnej činnosti majetkového charakteru, ktorý sa trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia) uložiť nemohol z dôvodu nedostatku odvolania prokurátora, ktoré by bolo podané v jeho neprospech.

Uložený trest napriek tomu vo svojej podstate obsahuje požadovaný prvok represie (zabránenie obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu

životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Tr. zák.

Správny je i ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný P. G. podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdnej trestnej činnosti nebol vo výkone trestu odňatia slobody za iný úmyselný trestný čin.

Ani vo vzťahu k obžalovanému Z. B. miernejšia sankcia zo zákona neprichádzala do úvahy. K námietke obsiahnutej v odvolaní Z. B. v tom smere, že súd I. stupňa mal v procesnom postupe svojho konania aplikovať ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák., odvolací súd zastáva nasledovný právny názor:

Okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery správne vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák., prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestnej činnosti, jej následky, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Okresný súd správne ustálil poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l) písm. n) Tr. zák. i priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. Zákonným postupom, zrejším aj z ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák., v konečnom dôsledku v súlade s ustanovením § 212 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l), n) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. dôvodne uložil obžalovanému Z. B. nepodmienečný trest odňatia slobody v zákonom stanovenej trestnej sadzbe vo výmere štrnásť mesiacov (pri možnosti ukladania sankcie v podobe trestu odňatia slobody v rozpätí od 6 mesiacov do 26 mesiacov vzhľadom na zohľadnenie prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností, kedy bola znížená horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu).

V zhode s postupom a závermi okresného súdu aj odvolací súd uzatvára, že pomer týchto poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je verifikovaný v súlade s dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní a tieto závery si v rozsahu dôvodov okresného súdu plne osvojuje.

V postupe svojho konania súd I. stupňa vecne správne nekonštatoval ani prítomnosť žiadnych mimoriadnych okolností prípadu podľa § 39 Tr. zák., ktoré by mohli viesť k potrebe, možnosti a akejkolvek dôvodnosti uložiť obžalovanému Z. B. trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

V posudzovanom prípade vonkoncom nie sú splnené žiadne zákonom striktné a jasne formulované podmienky pre aplikovanie ustanovenia § 39 Tr. zák. pojednávajúce o mimoriadnom znížení trestu. Predmetný fakt (kriminálna minulosť obžalovaného) podľa právneho názoru odvolacieho súdu bráni aplikovaniu ustanovenia § 39 Tr. zák., a tým uloženiu miernejšej sankcie.

Z odpisu registra trestov je preukázané, že obžalovaný Z. B. sa majetkovej trestnej činnosti dopustil opakovane, napriek tomu, že bol za ňu viackrát odsúdený, a to aj na nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré vykonal. Uloženie kratšieho trestu odňatia slobody by nespĺnilo účel z hľadiska individuálnej prevencie, práve s ohľadom na kriminálnu minulosť obžalovaného a na spoločenskú nebezpečnosť ním spáchaného trestného činu, s ohľadom aj na nesporný ten fakt, že trestnú činnosť spáchal opakovane (tak ako to už prezentoval súd I. stupňa v napadnutom rozsudku).

V súlade s ustanovením § 355 ods. 3 Tr. por., obžalovaný Z. B. ako oprávnená osoba, podal odpor proti trestnému rozkazu, následne bolo nariadené hlavné pojednávanie, na ktorom samosudca nebol viazaný výmerou trestu, ktorý obžalovanému uložil trestným rozkazom. Preto aj v jeho prípade (rovnako ako v prípade spoluobžalovaného P. G.) súd I. stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď Z. B. uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere štrnásť mesiacov.

Námietka týkajúca sa skutočnosti, že prokurátor odmietol konať o dohode o vine a treste neobstojí, nakoľko pri zvažovaní vhodnosti konania o dohode o vine a treste na podnet obvineného sa prokurátor riadi svojím vnútorným presvedčením a jednalo sa výlučne o jeho autonómne rozhodnutie, na ktoré má zo zákona právny nárok. Prokurátor (a to napokon aj obvinený) totiž nie je povinný začať konanie o dohode o vine a treste.

K námietke zaujatosti sa veľmi podrobne vyjadril súd I. stupňa na strane 5 a 6 napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením plne stotožňuje. Ide o opakované podávanie námietok oboch obžalovaných s identickými dôvodmi, o ktorých sa už predtým rozhodlo a zo strany obžalovaných sa jedná o účelové konanie, produkované s jediným cieľom, ktorým je oddialenie meritórneho rozhodnutia vo veci.

Prísnejšiu sankciu odvolací súd ani obžalovanému Z. B. uložiť nemohol z dôvodu nedostatku odvolania prokurátora, ktoré by bolo podaného v jeho neprospech.

Uložený trest tomuto obžalovanému rovnako obsahuje vyžadované prvky represie, individuálnej i generálnej prevencie v zmysle § 34 Tr. zák.

Správny je i ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovaný Z. B. podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do stredného stupňa stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

V súlade s ustanovením § 73 ods. 2 Tr. zák. okresný súd obom obžalovaným uložil aj ochranné opatrenie spočívajúce v nariadení ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou, keďže trestné činy obaja spáchali pod vplyvom návykovej látky alebo v súvislosti s jej užívaním, a sú na nej závislí (viď v podrobnostiach závery súvisiaceho znaleckého dokazovania i hodnotiace závery znaleckých posudkov).

Keďže výroky prvostupňového súdu pojednávajúce o adhéznom konaní (§ 287 ods. 1 Tr. por., § 288 ods. 1 Tr. por.) sú správne a zákonné, odvolací súd si v týchto súvislostiach argumenty okresného súdu bez akýchkoľvek disproporcií a pripomienok osvojil (ani jeden z obžalovaných napokon výroky adhézneho konania nenamietal).

Nezistiac preto žiadne podmienky na zmenu napadnutého prvostupňového rozsudku senát Krajského súdu v Trnave odvolania obžalovaných P. G. a Z. B. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd I. stupňa vyniesol odsudzujúci rozsudok už dňa 28. januára 2019 a v rovnaký deň podal obžalovaný P. G. proti nemu priamo na hlavnom pojednávaní odvolanie. Ani po predložení veci miestne a vecne príslušnému odvolaciemu Krajskému súdu v Trnave v nijakom smere tento súd nenamietal, avšak až po určení termínu verejného zasadnutia druhostupňového súdu dňa 7. marca 2019 zaslal tomuto písomnosť, označenú ako „Žiadosť na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Tr. por.“

V nej uviedol nasledovné (plná citácia):

„Žiadam, aby moja trestná vec vedená na Krajskom súde Trnava pod č. k. 6To 26/2019, ako prečin krádeže, bola KS Trnava odňatá a bola delegovaná na Krajský súd Trenčín. Napriek tomu, že zákon v citovanom ustanovení (čl. 48 ods. 1 Ústavy) bližšie nevymedzuje dôležité dôvody odôvodňujúce delegáciu veci. Žiadam o posúdenie dôvodnosti mojej žiadosti, aby vecne príslušný súd obom krajským súdom (KS Trnava a KS Trenčín) ako spoločne nariadený rozhodol. Žiadam, aby moja trestná vec vedená na KS Trnava pod sp. zn. 6To/26/2019, bola KS Trnava odňatá a následne delegovaná na KS Trenčín. Odôvodnenie: U miestne príslušného súdu a to KS Trnava, nemožno vylúčiť pochybnosti, že budú dodržané základné zásady trestného práva - spravodlivého procesu. Priebeh konania na KS Trnava je vykonávaný mechanicky, bez toho, aby vzbudil aspoň dojem, že konanie je vedené tak, ako mi to ústava SR garantuje. Táto skutočnosť je všeobecne známa. Existujú totižto objektívne skutočnosti, ktoré vedú k pochybnostiam, že na KS Trnava sa dokáže viesť spravodlivý proces aj vtedy, ak sa jedná o páchatela, ktorý je viackrát trestaný. Takéto procesy sú mechanické a účelové, pričom kritériom je iba trestná minulosť a nie dodržiavanie Tr. poriadku a Tr. zákona. Keďže nemôžem obviňovať jednotlivých sudcov z protiprávných činov, využívam právo, ktoré mi zákon a Ústava SR garantuje a žiadam o delegáciu mojej trestnej veci na KS Trenčín. Avšak nakoľko mám vedomosť o tom, že sudca krajského súdu sa dopúšťa trestnej a protiprávnej činnosti, nedôverujem všetkým sudcom KS Trnava.“

Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený.

Podľa § 23 ods. 3 Tr. por. návrh strany na odňatie a prikázanie veci nebráni vykonaniu nariadeného úkonu trestného konania, ak podľa súdu návrh neobsahuje dôležitý dôvod podľa odseku 1. O návrhu strany, ktorý je založený na tých istých dôvodoch, pre ktorý už bolo rozhodnuté, sa nekoná.

Podľa § 31 ods. 5 Tr. por. námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu.

Podľa § 32 ods. 6 Tr. por. o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Na odňatie a prikázanie veci (delegáciu) musí existovať dôležitý dôvod, čím sa zdôrazňuje výnimočnosť takéhoto postupu. Dôležité dôvody nie sú v zákone taxatívne uvedené, ale treba nimi rozumieť také okolnosti, ktoré v konkrétnom prípade umožnia celkovo lepšie uplatniť základné zásady trestného konania a splnenie jeho účelu iným súdom toho istého druhu a stupňa, než súdom miestne príslušným. Takými dôvodmi sú predovšetkým okolnosti, ktoré zabezpečujú náležité zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, výchovné pôsobenie konania a čo najrýchlejšie avšak zákonné a spravodlivé prejednanie a rozhodnutie veci. Medzi dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por. patrí aj vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu z rozhodovania (k tomu bližšie viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSSR uverejnené v Zbierke stanovísk NSSR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 7/1984).

Ako bolo už skôr sumarizované, obžalovaný P. G. svoju žiadosť (o odňatie a prikázanie veci) podal dňa 7. marca 2019, pričom vo veci bolo rozhodnuté odsudzujúcim rozsudkom prvostupňového súdu už dňa 28. januára 2019 a odvolaciu žalobu bola predložená spoločne s predkladacou správou dňa 25. februára 2019. Vzhľadom k tomu, že z podanej žiadosti nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by preukazovali, že by sa ním tvrdené dôvody na odňatie a prikázanie veci obžalovaný dozvedel až po prvostupňovom rozhodnutí, no napriek tomu podal žiadosť až viac ako mesiac po tomto rozhodnutí, vyslovil senát odvolacieho súdu vo veci právny názor, že takáto žiadosť obžalovaného P. G. nebola podaná bezodkladne.

Nezmyselný je ďalší obžalovaným uvádzaný dôvod na delegáciu veci v rámci odvolacieho procesu v tom smere, že krajský súd rozhoduje mechanicky (tento senát o jeho odvolaní nikdy nekonal ani nerozhodoval). Tento dôvod vyhodnotil senát odvolacieho súdu v procesnom postupe svojho konania ako ničím nepodložený a výsostne subjektívny, snažiaci sa bezdôvodne prejudikovať všetku prax všetkých senátov Krajského súdu v Trnave za nezákonnú. V konečnom ohľade ani toto tvrdenie obžalovaného P. G. neodôvodňuje vylúčenie sudcu(ov) z rozhodovania, pretože podstata tohto dôvodu sa týka procesného postupu súdu (§ 31 ods. 6 Tr. por.).

Z kompletného spisového materiálu ani návrhu obžalovaného pritom vonkoncom nevyplývajú žiadne objektívne okolnosti, ktoré by podporili argumenty obžalovaného. Použitím argumentácie od menšieho k väčšiemu (a minore ad maius), ak dôvodom na vylúčenie zákonného sudcu podľa § 31 ods. 6 Trestného poriadku, nie je jeho procesný postup, tak potom nie je procesný postup ani dôležitým dôvodom pre odňatie veci príslušnému súdu a prikázanie veci inému súdu toho istého druhu a stupňa v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por.

K argumentu obžalovaného v tom zmysle, že má vedomosť, že (bližšie nomenovaný) sudca krajského súdu sa dopúšťa (nešpecifikovanej) trestnej a protiprávnej činnosti, a preto obžalovaný nedôveruje všetkým sudcom Krajského súdu v Trnave, konajúci senát odvolacieho súdu uvádza, že ide o celkom nepodložené a všeobecné konštatovanie, keď predmetná okolnosť nie je ničím preukázaná. Obžalovaný

P. G. odmietol na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu akokoľvek tento svoj argument ozrejmiť, sudcu a jeho údajné protiprávne konanie i zdroj informácie odmietol špecifikovať.

Z pohľadu procesne konajúceho senátu Krajského súdu v Trnave sa, zo strany tohto obžalovaného, jedná o hypotetické a zavádzajúce tvrdenia, majúce jasné znaky obštrukčného konania a sledujúce jediný cieľ, ktorým bolo zmarenie včas stanoveného termínu konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu dňa 12. marca 2019. Obžalovaný P. G. bol totiž vzatý do väzby dňa 12. marca 2018, pričom predmetná „tzv. prečínová väzba“ môže trvať zo zákona maximálne jeden rok. V prípade odročenia verejného zasadnutia v tento kalendárny deň a teda nerozhodnutia odvolacieho súdu v tzv. merite veci (t. j. nevydania meritórneho rozhodnutia s právoplatným uložením sankcie) by musel byť P. G. predčasne (z pohľadu sankcie uloženej mu okresným súdom) prepustený z väzby na slobodu.

Napokon Krajský súd v Trnave v predmetnej súvislosti odkazuje na rovnakú prax a predovšetkým argumentáciu senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napr. jeho rozhodnutia sp. zn. 5Ndt/16/2018, sp. zn. 4Ndt/16/2018, sp. zn. 5Ndt/23/2018 atď.), zo záverov ktorých vyplýva, že ak je dôvodom na nekonanie o vylúčení zákonného sudcu námietka, ktorá bola podaná oneskorene (nie bezodkladne), alebo ak je dôvodom podanej námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, nie je takáto oneskorene podaná námietka, resp. námietka, ktorej dôvodom je iba procesný postup súdu na konanie, ani dôvodom na konanie o odňatí veci príslušnému súdu a prikázaní veci inému súdu toho istého druhu a stupňa v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku.

Z týchto dôvodov senát 6To odvolacieho súdu o žiadosti obžalovaného P. G. na odňatie a prikázanie veci na verejnom zasadnutí dňa 12. marca 2019 nekonal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.